

Barn & innebandy

En kvalitativ undersökning om
innebandyspelande barns attityder till system
utan tabeller

Genomförd av UngdomsBarometern
våren 2003

UNGDOMS
BAROMETERN™

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1. Inledning	1
Bakgrund och frågeställningar	1
Metod och urval	2
Om UngdomsBarometern	3
2. Barn om träning	4
Allmänt om unga och träning	4
Barn om sin träning	4
3. Barns attityder till matcher & vinster	8
Tävlingens roll inom idrotten	8
Matchernas betydelse för barn och föräldrar	8
Viktigt att vinna?	9
Föräldraengagemang och matchbeteende	10
Föräldraengagemang – ur barnens perspektiv	12
4. System utan tabeller	13
Att mäta resultat	13
Barns attityder till tabellsystem och poängräkning	14
Föräldrar om poängräkning	16
Toppning inom innebandyn	17
5. Diskussion	19
6. Slutsatser	22

1. INLEDNING

Bakgrund och frågeställningar

UngdomsBarometern har av Svenska Innebandyförbundet och Riksidrottsförbundet fått i uppdrag att ta reda på hur målgruppen barn ser på, och vilka attityder de har till, det tabell-lösa system som infördes av förbundet den 1 juni 2002. Riksidrottsförbundet tillsammans med Svenska Innebandyförbundet vill veta hur svenska barn som spelar innebandy ser på sin träning i allmänhet och matcher/tabellsystem i synnerhet. Förbunden vill också undersöka de attityder som barnens föräldrar har till ovanstående. UngdomsBarometern hoppas genom denna rapport kunna beskriva de tankar och funderingar som barn och vuxna har kring träning och till matcher utan poängräkning och på det viset hjälpa Svenska Innebandyförbundet och Riksidrottsförbundet att förstå sin målgrupp bättre. Vi vill också belysa de eventuella skillnader och likheter som finns mellan vuxna och barns åsikter. Genom att få en djupare förståelse för sin målgrupp kan Svenska Innebandyförbundet och Riksidrottsförbundet förbättra och effektivisera sin kommunikation med målgruppen.

Det förs i dag en aktiv debatt om barnidrott, tävling och som många tycker, det elitistiska tänkandet inom idrotten. Vi ser allt oftare rubriker som "Låt barnen leka sig till framgång" och "Föräldrarna största problemet"¹. Det har också skrivits en del böcker om hur tränare och föräldrar påverkar barns idrott på ett sätt som inte alltid är positivt. Den här rapporten beskriver unga utövaras och deras föräldrars syn på innebandy. Hur ser barn på sin idrott och vad tycker föräldrarna om sina barns idrottsutövande? Kan tabell-lösa system minska allvaret i tävlingarna tills barnen är mer mogna att möta de eventuella krav som följer med seriespel?

Målet med UngdomsBarometerns undersökning är att öka kunskapen om:

- 1. Innebandyutövande barns åsikter om sin träning i allmänhet och matcher och tabellspel i synnerhet.**
- 2. Föräldrarnas åsikter om tabell-lösa system och syn på barnens träning/matcher i allmänhet.**
- 3. Hur barn upplever tabellsystem och hur de värderar vinster och förluster.**

¹ DN sport, 27 december 2002 och Aftonbladet Sport 22 oktober 2001

Huvudfrågeställningar:

- Hur ser de barn som spelar innebandy på sin träning? Hur skiljer sig den synen från andra sporter som barnen utövar?
- Vad är viktigt med idrottsutövandet? Har innebandyn några speciella styrkor och svagheter enligt barnen?
- Hur ser barnen på sina föräldrars engagemang i träningen? Finns det något speciellt föräldrabeende på matcher? Beter sig föräldrarna annorlunda på träning än på match?
- Hur upplever barnen tävlingsmomentet? Hur ser de på tabell-lösa systemet? Är det bättre med eller utan tabeller?
- Hur ser föräldrarna på barnens träning? Hur ser de på sin egen roll i barnens träning? Vilka attityder har föräldrarna till det tabell-lösa systemet som brukas inom förbundet?

Metod och urval

Undersökningen är genomförd med en kvalitativ metod. Med hjälp av den kvalitativa metoden försöker vi förstå varför respondenterna, här barn som spelar innebandy, tycker som de gör. Undersökningen och metoden ska inte förväxlas med den kvantitativa undersökningen som UngdomsBarometern årligen genomför. En kvalitativa metod syftar till att få respondenterna att med egna ord och resonemang ge en bild av en given situation. Med hjälp av en kvalitativ metod söker vi förståelse för kopplingen mellan individers uppfattning om ett ämne och det beteende som följer därav. Efter genomförda intervjuer söker vi efter handlings- och tankemönster som kan bidra till att ge svar på undersökningens frågeställningar. Underlag för den här analysen är fyra gruppintervjuer. Tre av dem bestod av barn som spelar innebandy och en utgjordes av föräldrar till barn som spelar innebandy. Gruppintervju är en diskussion där utgångspunkten är en på förhand utformad intervjuguide. Den ger ett resultat som bland annat visar i vilka termer olika personer talar om ett visst ämne. I en gruppdiskussion uppstår också interaktion mellan diskussionsdeltagarna, vilket ger en uppfattning om hur "snacket" går. Ofta börjar intervjupersonerna tala mer öppenlydande och undersökningsledarens inverkan på deltagarna minskar. Intervjupersonerna blir mindre på sin vakt och risken att de svarar på ett sådant sätt som de tror att undersökningsledaren förväntar sig minskar. I den här friare intervjuformen (jämfört med strukturerade enkätundersökningar) har intervjupersonerna större möjlighet att motivera och förklara sina svar så att en djupare förståelse för deras beteenden kan erhållas. Genom den kvalitativa metoden försöker vi att förstå och beskriva människors upplevelser inom ett visst ämne, snarare än att förklara orsakssamband.

Eftersom datainsamlingen har gjorts med en kvalitativ metod kommer vi inte att redovisa hur många av intervjupersonerna som har en viss uppfattning. Enskilda citat i rapporten ska inte ses som representativt för urvalet i sin helhet och följaktligen bör man inte dra generella slutsatser utifrån dem.

I några fall har citaten modifierats från talspråk för att bli mer lättlästa. I presentationen av citaten redovisar vi barn och föräldrars åsikter genom att skriva mamma/pappa och kille/tjej.

De fyra gruppdiskussionerna med barn och föräldrar genomfördes i februari 2003 (vecka 5 och 6). Intervjuerna genomfördes i Uppsala och undersökningsdeltagarna rekryterades genom samarbete med tränarna inom de aktuella klubbarna (Saga och Sirius). Rekryteringen skedde genom ett så kallat bekvämlighetsurval, där deltagarna tillfrågades med avsikten att få en jämn könsfördelning mellan pojkar och flickor.

Barnen som intervjuades var födda 1990 eller 1991. Klubbarna valdes ut av Svenska Innebandyförbundet i avsikt att få två klubbar representerade, med förmodat olika inställning till tabell-lösa system. Detta för att kunna se om det förelåg någon skillnad mellan barnens tankar och funderingar. En föräldragrupp valdes också från (en av klubbarna) för att föräldrarnas syn på till poänglösa system.

Grupp	Tjej	Kille
1. Killar	0	4
2. Tjejer	4	0
3. Killar/tjejer	2	2
4. Föräldrar	1	5
Totalt antal intervjupersoner	7	11

Om UngdomsBarometern

UngdomsBarometern är ett helägt dotterbolag till Cosmos Media. Under de senaste tio åren har UngdomsBarometern, genom rikstäckande kvantitativa undersökningar samt kvalitativa studier, kartlagt attityder och åsikter hos olika målgrupper i en rad olika ämnen. Svenska Innebandyförbundets studie har genomförts av projektledare Linda Zetterman och analytiker Marie Göranson.

2. Barn om träning

Allmänt om unga och träning

UngdomsBarometerns rapport *Ungdomar, kost & hälsa 2002*, visar att majoriteten av Sveriges unga tränar eller motionerar åtminstone en gång i veckan utöver idrott i skolan. Vanligast är att ungdomarna motionerar i någon form två till tre gånger i veckan. Den mest frekventa träningsformen är att gå promenader, därefter kommer i nämnd ordning: att gå på gym, cykla till jobbet eller skolan, och träna någon individuell sport. Endast en av fem tävlar med ett lag i seriesystem. När det gäller form av träning fördelar sig svaren olika över åldrarna. Andelen aktiva inom olika lagsport minskar drastiskt med åldern. Bland ungdomar i åldern 16 till 17 år tävlar nästan tre av tio med lag i ett seriesystem, jämfört med en av tio bland unga i åldern 24 till 25 år. Anledningen till varför ungdomarna tränar förändras också med åldern. I de yngre åldrarna handlar utövandet i första hand om att ha roligt. Då ungdomarna blir lite äldre är träningen mer inriktad på hälsa. Majoriteten av ungdomarna i åldern 24 till 25 år säger att de tränar för att må bra. Det är inte så många som uppger att de i första hand tränar för att bli bäst inom den egna idrotten, men störst andel av dem som gör det, återfinns bland de yngsta, som är mellan 16 och 17 år.

Ovanstående resonemang bygger på träningsvanor bland ungdomar i åldern 16 till 25 år. Men hur ser de som är lite yngre på träning? Varför tränar de och hur kom det sig att de började träna?

Barn om sin träning

Diskussionerna i fokusgrupperna inleddes med att barnen fick beskriva hur, och varför, de började spela innebandy. De allra flesta berättade att det var på initiativ av någon vuxen i deras närhet, ofta en förälder, som de först kom i kontakt med innebandyn. Många av barnens föräldrar är själva aktiva inom innebandyn, vissa i form av tränare eller lagledare, andra som aktiva supportrar och chaufförer. Fler av barnen har också äldre syskon som spelar innebandy.

"Jag började spela för att min pappa var med som tränare och han startade upp ett lag som jag fick vara med i."

Tjej, 10 år

"Min mammas bästa kompis son spelar så då blev det att jag började."

Kille, 11 år

De barn som UngdomsBarometern pratat med är alla eniga om att träning är något bra och de är mycket positivt inställda till att spela och träna innebandy. Den främsta anledningen till att barnen tränar är, enligt dem själva, att det är roligt. När de försöker förklara varför det är roligt nämner flera av dem att det är kul att kämpa hårt, att det går snabbt i innebandy och att det är mycket motion. Det är flera av barnen som även är aktiva inom andra idrotter än innebandy, till exempel fotboll, ishockey, golf och bandy. Då barnen jämför innebandy och fotboll, som fler av dem spelar, framkommer att de

ser vissa fördelar med innebandyn. De tycker till exempel att det i innebandyn ges större möjligheter att hålla i bollen och dribbla, vilket de tycker är bra. De menar att det i fotboll är mer bestämda platser, där till exempel backarnas enda uppgift är att passa bollen. I innebandyn har alla möjlighet att känna på bollen mycket.

"Det bästa med innebandyn är att det är kul och att man får kämpa hårt."

Tjej, 10 år

"I innebandy får man ha bollen själv ett tag och kan dribbla. Man dribblar ju i fotboll också men det går mer ut på att man ska passa till andra."

Tjej, 10 år

De flesta av barnen vi talat med tränar innebandy en eller två gånger i veckan och tycker att det är lagom ofta. I en av grupperna fanns det några barn som tränar så mycket som fyra gånger i veckan, om de även räknar in träningen i andra sporter. De barn som tränar så pass ofta tycker att det ibland känns lite väl mycket.

"Ibland är det jobbigt att träna så mycket. Om jag inte skulle träna så mycket skulle jag nog sova mer."

Kille, 11 år

Då vi pratar om innebandyn och om hur ofta de tränar, tar barnen själva upp frågan om att satsa på en sport. Frågan om att satsa dyker upp i samtliga grupper och barnen tycks vara inställda på att de i framtiden kommer att vara tvungna att koncentrera sig på en sport, för att ha möjlighet att bli tillräckligt bra. Barnen talar om detta på ett självklart sätt och verkar helt införstådda med det.

"Innebandyn är roligare än fotbollen så jag vill nog satsa på den. För man måste ju välja någon gång, för vill man satsa hinner man inte med två."

Tjej, 10 år

"Jag har funderat på att sluta med innebandyn för att kunna satsa på hockey."

Kille, 11 år

Det är oklart om barnen har några exakta mål med sin träning. De har svårt att föreställa sig hur de kommer att ställa sig till innebandy och träning i ett längre perspektiv. Många av dem verkar ha den inställningen att de spelar innebandy nu för att det är kul, hur det blir sedan vet de inte riktigt. Visst tycker många att det vore kul att bli så bra som möjligt, men några speciella mål är det inte så många av barnen som har. Några av killarna verkar dock ha en något klarare bild av vart de vill komma än övriga, och pratar om eventuella proffskarriärer. Men de tycks ändå inte helt övertygade om att det är proffskarriären som är den framtida drömmen.

"Det är kul om man blir en bättre spelare. Men det är inte jätte-jätteviktigt."

Tjej, 10 år

"Det är viktigt att bli riktigt bra så att man kan tjäna pengar på det. Man kan bli proffs inom innebandy som Nicklas Lindh."

Kille, 11 år

"Jag tror att jag kommer att fortsätta ett tag. Men jag vet inte om jag kommer att göra det när jag blir gammal."

Tjej, 10 år

Det finns en viss skillnad mellan killarnas och tjejernas förhållningssätt till innebandyn. Det märks då de talar om syftet med träningarna och hur de tror att den egna framtiden inom idrotten ser ut. Killarna har något tydligare mål med sin träning och en mer genomtänkt, inställning till sporten. Detta kan till viss del förklaras av att många av killarna har varit aktiva inom idrotten under flera år, medan tjejerna i många fall just börjat spela, eller har spelat högst ett år.

Några av killarna återkommer till är att det är kul att spela med dem som är lite äldre. De äldre killarna, som ju är mer storväxta, gör att träningen blir extra hård och därmed bättre, tycker de. Killarnas innebandyintresse är också vidare än tjejernas i den bemärkelsen att de intressera sig för mer än bara det som rör egna matcher och träningar. De följer i större utsträckning matcher och resultat som visas i media, har större koll på innebandystjärnor och på vilken utrustning som anses vara bäst. Då vi frågar barnen om de tror att det är skillnad på hur killar och tjejer tränar, verkar de flesta tycka att den största skillnaden ligger i att killar spelar hårdare och tuffare än tjejer. De tycker också att skillnaden märks tydligast på matcher.

"Jag tycker att det är bra att killar och tjejer spelar var för sig. När man spelar blandade lag i skolan till exempel, då är det aldrig några tjejer som får passningar, och då är det inte kul att spela."

Tjej, 10 år

"Killar spelar tuffare innebandy än tjejer."

Kille, 11 år

En person som har avgörande betydelse för spelglädjen på träningen och matcher är tränaren. Barnen i de olika intervjugrupperna ger en mycket entydig bild av vilka egenskaper de värdesätter hos en tränare. Han eller hon ska vara en person som stöttar och peppar och en tränare får absolut inte bli gnällig eller tjurig om det går dåligt. Det är också viktigt att tränaren är kunnig och duktig inom idrotten. Tränaren måste vara seriös och ta spelarna på allvar. Det är bra om han eller hon kan se misstag som barnen gör och berätta hur de kan bli bättre. Tränaren måste också vara rättvis och snäll. Några av de barn som har erfarenhet av fotboll och fotbollstränare, berättar att deras tränare brukar toppa laget. Det händer att de som är bäst får spela i ett lag för sig. Barnen säger att det får till följd att de som inte får vara med i det bästa laget tröttnar och slutar.

"Det är viktigt att tränaren lär en något, men det är viktigt att han är snäll också."

Tjej, 10 år

"En dålig tränare är en som blir arg och vill toppa laget hela tiden."

Kille, 11 år

"Om man är tjurig som tränare, då ska man inte vara tränare, då är det synd om dom som spelar."

Tjej, 10 år

3. Barns attityder till matcher & vinster

Tävlingens roll inom idrotten

Inom idrotten är tävlingar och matcher norm. Säg det svenska hem där det inte bets i knogarna då normmännen åkte om en slutkörd Jörgen Brink. I vilken soffa säger herr Svensson att det inte spelar någon roll om man missar en avgörande straff, bara grabbarna har kul? Med den bilden i bakhuvudet är det rimligt att anta att de vuxnas agerande även påverkar barnens syn på tävlingar och matcher.

I inledningen till den här rapporten nämnde vi att många anser att allvaret inom idrotten börjar för tidigt. Kan det utgöra ett hot mot lekfullheten inom idrotten att matcher och tävlingar utgör en allt viktigare del i utövandet? I intervjuerna UngdomsBarometern genomfört, ger föräldrar exempel på situationer där de har ombetts hålla sig lugna på läktarna och respektera domarbesluten. De berättar om föräldrar som lägger sig i från läktarplatsen, men också om de som stöttar och motiverar. Genom intervjuerna framkommer bilden av mycket engagerade föräldrar, som själva gillar matcher och att vinna, ibland kanske mer än barnen. Vi diskuterade hur engagerad man som förälder kan vara utan att barnen upplever att man lägger sig i. Var går gränsen mellan uppmuntran och press? Enligt svaren vi fått verkar föräldrarna själva tycka att det är svårt att veta var gränsen går. Det är lätt, att i en tävlingssituation, bli väl uppladdad även som förälder. Vi lät också föräldrar och barn diskutera sina upplevelser i samband med matcher. Finns det ett typiskt matchbeteende bland föräldrar och vad betyder det för spelglädjen hos barnen?

Matchernas betydelse för barn och föräldrar

Bland de barn vi samtalat med är matcherna centrala händelser. De är höjdpunkter som betyder mycket för träningsmotivationen. Matcher, och i synnerhet cuper, är roliga och uppskattade inslag. Det är delvis för stämningen och arrangemanget som helhet, men också för själva tävlingsmomentet och möjligheten att ta hem en seger. Bland de killar vi talat med finns ett något större match- och vinst fokus än hos tjejerna. Det är också killarna som är mer intresserade av att följa sporten på teve och kolla på matcher. Också föräldrarna har ett stort matchintresse och de är ofta väldigt involverade både innan och under barnens matcher. Främst agerar de hejklacksledare men de hjälper också till med markservicen. De berättar att det finns en god stämning mellan lagen, och att det kan betyda mycket för barnens framtida relationer över stadsgränserna. Barnen beskriver stämningen på matcherna som lite mer allvarlig än den på träningen, men det är inte någonting negativt utan barnen tycker att det hör till och skapar den där speciella matchstämningen.

Sammanfattningsvis kan sägas att cuper och tävlingar är mycket populära, dels för chansen att vinna och dels för stämningen som skapas på matcherna. Cuperna ger barnen en chans att mäta sina

färdigheter med andra lag, genom den rankingen som förekommer mellan lagen. Men oavsett rankingen är matcherna och tävlingsmomenten viktiga inslag, både vuxna och barn är positiva till matchmomenten.

"Det roligaste med innebandyn är matcherna."

Tjej, 10 år

"Man spelar ju för att vinna serien."

Kille, 11 år

"Det är kul med matcherna, ungarna får träffas från olika stadsdelar och spela tillsammans, det är jättebra."

Förälder, pappa

Viktigt att vinna?

Bland de vuxna och barn som UngdomsBarometern samtalat med finns ett underförstått budskap att det är viktigt att vinna. Barnen berättar om att det efter en förlorad match kan hända att föräldrar och tränare säger "Var inte ledsna, nästa gång kanske ni vinner". Detta är i sig en uppmuntran, men ger ändå en signal om att vinster är eftersträvsvärda. På matcherna är det lite extra allvarligt och det är kul, barnen vill vinna och känner sig ledsna om de förlorar. Barnen berättar också att hur de brukar uppmuntra varandra om det har gått dåligt på en match. Det är sällan någon blir sur på någon annan. Det skulle i så fall vara på domaren.

"Innan match är det mer snack om laguppställningar och vem som ska spela var. På träningarna går man bara upp och kör liksom."

Kille, 11 år

"Det känns viktigare att var duktigare på match än på träning, för då vill man verkligen vinna."

Tjej, 10 år

"Det sämsta med innebandy är om man förlorar en match, man kan bli riktigt arg om man åker ur något viktigt cupspel."

Kille, 11 år

Även om laget förlorar matcher så tycker barnen att spelglädjen finns där nästa gång de går ut på planen. Det är tydligt, i barngrupperna, att det är viktigast att träningen och spelet är roligt. Målet är tydligt, att vinna matcher, men om inte träningarna är roliga så slocknar intresset så småningom. Det finns också ett stort rättvisepatos bland de unga utövarna. Både killarna och tjejerna menar att alla

måste få spela på både träning och matcher. Den som inte spelar blir inte bättre och det förlorar laget på.

En förlust kan ibland kännas tung för barnen, i alla fall för stunden. Men det är inte bara barnen som hänger med huvudena om vinsten uteblir. De barn som vi har talat med upplever att de vuxna reagerar olika beroende på om laget vunnit eller förlorat.

"Föräldrarna brukar inte säga så mycket om man förlorar, men om man vinner då säger de; bra kämpat."

Kille, 11 år

"Vi i laget brukar känna att även om vi förlorar så var det kul ändå, men det verkar som att tränarna blir lite nere, de brukar bli lite tystare då än när vi vinner."

Tjej, 10 år

Föräldraengagemang och matchbeteende

Som förälder till innebandyspelande barn är fritiden räddad! Är det inte hämtning och lämning så kan det vara uppdrag som lagförälder eller att sitta i sekretariatet under matcher. Utöver detta är det flera av föräldrarna som själva är tränare i innebandy eller i någon annan sport. Samtliga vi talat med berättar om en god sammanhållning mellan föräldrarna. Man hjälps åt att skjutsa till och från träning och hjälps åt med uppdrag inför cuper och tävlingar. Det är flera föräldrar som menar att just gemenskapen är den stora skillnaden mellan individuella idrotter och lagidrotter. I innebandyn gläds man åt vinsterna gemensamt, "Delad glädje är dubbel glädje". En av papporna säger att i en individuell sport är det sällan att andra föräldrar gläds åt att hans barns vunnit, men här blir hela lagets föräldrar glada, vilket skapar en god sämja föräldrarna emellan.

Föräldrarna poängterar, vikten av att våga ingripa om andra föräldrar eller tränare agerar på ett sätt som strider mot god sed på matcher. I inledningen av våra samtal säger de att det är sällan eller aldrig som de erfarit att föräldrar eller tränare betett sig på ett osunt sätt. Men under samtalets gång berättar flera av föräldrarna att det visst förekommer även inom innebandyn. Det framkommer också att det inte är så självklart att säga till andra föräldrar när det väl gäller. En pappa berättar:

"Jag har hört hur föräldrar skriker på matcher även inom innebandyn, man jag gjorde ingenting faktiskt. Man blir liksom alldeles paff, och då är det smågrabbar som spelar. Det är en väldig baksida inom idrotten."

Förälder, pappa

"Som förälder får man ju inte stå och skrika på ungarna, jag har varit på matcher och hört hur föräldrar står och skriker. Det finns många soffspelare liksom."

Förälder, pappa

Bland föräldrarna finns det en känsla av att barnen många gånger tar spelet mer lättsamt än de själva gör. Som förälder kan det ibland vara svårt att tygla tävlingskänslorna. Att barnen ibland passar fel eller gör självmål på matcher verkar vara svårare för de vuxna att acceptera än för barnen. För föräldrarna gäller det att hitta balansen mellan att uppmuntra och att pressa, för det är ingen som vill att barnen ska känna sig stressade inför tävlingarna. Då har det gått för långt.

"Jag är förvånad att de är så himla schyssta mot varandra, det är ingen som gnäller på någon annan. Ibland händer det att de passar till fel och passar till motståndaren, men de säger aldrig någonting. En annan sitter och biter ihop på läktaren, man är ju inte mer än människa."

Förälder, pappa

"Man är mer stressad på kanten än de är på planen."

Förälder, pappa

"Det får inte bli så allvarligt att man har en unge som ligger med magsår hemma på fredag kvällen för att hon ska spela match på lördag, då får man kolla vad man håller på med."

Förälder, pappa

Föräldraengagemang – ur barnens perspektiv

Bland barnen beskrivs föräldrarnas oftast utifrån den roll de spelar på läktaren. Det är där de finns, det är därifrån de syns och det är därifrån de hörs. Föräldrar som hojtar, uppmuntrar och hejar är den bild barnen ger. De vi intervjuat berättar i positiva ordalag om hur läktarna fylls med folk inför viktiga matcher. Det pirrar lite extra i magen när man ska spela inför stor publik. Både tjejerna och killarna vi intervjuat berättar att det är föräldrarna som höjer stämningen i matchhallen.

"Min pappa brukar alltid ropa och skrika, alltså mest att han peppar på. Det är många föräldrar som gapar och skriker, men oftast så är det lagom mycket de skriker."

Tjej, 10 år

Barnen är mestadels mycket positiva till föräldrarnas engagemang. Men visst har också de erfarit en annan sida av föräldrarnas stora matchintresse. Några av barnen har upplevt att en viss stress kommit smygande då det haft bollen och det skrikits från läktaren. Ibland kan det vara jobbigt om det bara är ens egna föräldrar som hörs.

"Så skriker de från läktaren att 'passa bollen', eller så har man tappat bollen inför ett uppspel, då skriker de 'jobba hem då'. Man hör hur det ekar i hallen. Då blir jag förbannad och har lust att skrika 'tyst med dig'!"

Kille, 11 år

"Ibland är det lite pinsam, för det är flera föräldrar som skriker, men det är liksom pappa man hör och då kan man tänka 'tyst nu'."

Tjej, 10 år

"Men om man gör en miss, då är det oftast publiken som skriker högst 'nej', och publiken är ju oftast föräldrar och syskon."

Tjej, 10 år

4. Tabell-lösa system

Att mäta matchresultat

Tränare och föräldrar är barnens förebilder och centrala figurer när det gäller att påverka barnens attityd till match och träning. Men det är inte lätt för den enskilde tränaren att bryta ett mönster inom en idrott med lång tradition av tabellsystem. För det handlar om att vinna, även i barnidrott². Om sedan resultatet ska presenteras i tabeller eller inte kan hänga samman med hur viktigt tränaren tycker det är att kunna visa upp sin framgång med laget för andra.

Efter att vi nu har presenterat barnens och föräldrarnas attityder till tävlingar och matcher blir det naturligt att gå vidare till hur de resonerar kring sättet att mäta matchresultaten. I fjol införde Innebandyförbundet nya direktiv rörande poängräkning och tabellsystem inom barnidrotten. Är detta någonting barnen och deras föräldrar har reflekterat över? Är en förlust lika tung, oavsett om man räknar poäng eller ej? Betyder en vinst mer, bara för att man klättrar uppåt i en tabell?

Det finns en viss osäkerhet bland de vuxna vi talat med om vilka regler som verkligen gäller och vad som egentligen står i innebandyförbundets stadgar. Åsikter som att reglerna ändras hela tiden dyker upp under intervjuerna. Flertalet av de vuxna vi samtalat med är positiva till poängräkning och tabellsystem även inom barnidrotten. Men alla är heller inte införstådda med vilka mål Innebandyförbundet har med att avlägsna poängräkningen. Därför finns en risk att förbundets mål blir tämligen verkningslösa, eftersom flera av föräldrarna i dagsläget räknar egna poängtabeller åt barnen. Det är också flera av dem vi intervjuat som anser att poängräkningen inte har någon betydelse för den press barnen utsätts för.

Genom de intervjuer UngdomsBarometern genomförde framkom olika åsikter om tabell-lösa system. Vi kommer här att redovisa de tankar som förbundets unga aktiva och deras föräldrar har om fördelar och nackdelar med att räkna poäng. Det finns inget entydigt svar på denna fråga, utan vi kommer att redovisa de mest centrala tankegångarna bland barnen och deras föräldrar.

² Ledarna och barnidrotten, Karin Redelius (2002)

Vi kommer också att redovisa resultatet från den del av intervjun med föräldrarna som rör toppning av lag. Några menar att det är toppningen som ställer den elitistiska synen inom barnidrotten på sin spets. Låter tränarna alla spela lika mycket eller väljer han/hon att låta de som är bäst spela mest? **Vissa föräldrar tog också upp skytteligor som exempel på faktorer som kan äventyra spelglädjen inom innebandyn.** Föräldrarna ansåg att det är fel att lyfta fram enskilda barns prestationer och att barnen blir ledsna som deras namn inte finns med på listan över målgörarna. Det är inte lätt för den som spelar back att göra mål, vilket i sin tur leder till att vissa placeringar på planen blir mer populära än andra.

Barns attityder till tabellsystem och poängräkning

Det finns de föräldrar som anser att poängräkning inte bör få förekomma under 12 års ålder. Men det finns också de som menar att ett beslut att avveckla poängräkningen är verkningslöst, eftersom tränare, föräldrar och barnen själva fortsätter att räkna poäng. Vad barnen själva tycker är ibland lätt att glömma bort. Antagligen färgar föräldrars och tränares värderingar av sig på barnens attityder när dessa frågor diskuteras.

Bland de barn vi samtalat med är tabellsystem och poängräkning tämligen sekundärt. Bland de flickor vi talat med är det inte en stor sak att föra tabeller och räkna poäng. Killarna är något mer intresserade och har också större intresse för "att läsa tabeller inom andra idrotter än den egna." Även om det är viktigt att vinna varje match är tabellklättringen ganska oviktig. **Men det är intressant att notera att den känsla som finns bland barnen efter en vunnen eller förlorad match ofta omvärderas till en typ av mental rangordning.** Genom intervjuerna framkom att flera av barnen har en mental tabell inom sig. Vi ska inte heller glömma bort att flera av föräldrarna faktiskt räknar poäng och för tabeller som barnen har tillgång till. Detta är likväl ingenting som upplevs som särskilt betungande bland de barn vi samtalat med. En rimlig förklaring till det är att det är så självklart med tabeller inom idrotten att det blir naturligt för barnen att det är så resultat presenteras i idrott, oavsett om det gäller barn- eller vuxenidrott.

Bland de pojkar vi samtalat med finns tabelläsning som intresse. Somliga följer hur favoritlaget ligger till medan andra diskuterar fotbollsallsvenskan med sina föräldrar. Att föra tabeller och räkna poäng är en del av idrotten som barnen är väl medvetna om, och som de tar för självklar. Den allmänna kännedomen om tabellsystemen verkar inte ha någon direkt påverkan på barnens syn på det egna idrottsutövandet. Det är inte något de fäster en uppmärksamhet vid och deras erfarenheter av poängräkning och tabellsystem är ringa. Vissa av barnen är till och med lite osäkra på huruvida det räknas poäng i det egna laget eller inte.

"Jag tror att man börjar räkna matchpoäng vid en viss ålder man jag vet inte när det är, man bara spelar."

Kille, 11 år

"Vi har inga listor att titta på så man får gissa var man ligger. Det skulle vara bra med poäng så man får veta, annars vet man ju inte om man blir bättre."

Tjej, 10 år

"Det är ju roligast att vinna matchen så klart, även om man inte har tabell."

Kille, 11 år

När frågorna blev av mer hypotetisk karaktär, och vi diskuterade huruvida det är bra eller dåligt med tabellsystem, blev svaren något svävande. Visst skulle det å ena sidan vara kul att veta hur man ligger till, men samtidigt är det inte något som barnen ägnat speciellt mycket tankeverksamhet åt. De resonerar som så att tabeller kommer ändå om ett, eller ett par år, och att det ska bli kul. När det gäller upplevelser av cupspel, där en typ av rangordning förekommer, säger de sig vara positiva till att titta på resultatlistor för att se hur de placerar sig. Anmärkningsvärt är deras osentimentala inställning till eventuella bottenplaceringar. Flera av barnen anser att det är bättre att veta lagets placering än att befara att man inte är sist och inte vara det. Vissa av barnen tycker att de lag som placerar sig långt ner i tabellen ska se det som ett incitament till att försöka spela bättre. Att det skulle leda till att de sämsta lagen blir ledsna tycks inte de intervjuade barnen tro.

"De som spelar dåligt behöver ju inte kolla på tabellerna, de kan ju skita i tabellerna och bara spela för att det är kul."

Kille, 11 år

"Men även om man ligger sist så är det bra att veta var man ligger, annars kanske man går runt och deppar för att man ligger sist, så gör man inte det."

Tjej, 10 år

"Det är kul med tabeller, då har man något att spela för, att vinna serien. Om man vinner matcher då ser man att man klättrar i tabellen, och faller man i tabellen får man försöka spela sig tillbaka."

Kille, 11 år

När barnen resonerar kring tabellsystem och lämplig ålder för detta, tycker de att den åldern de är i nu känns ganska lagom (10-11 år). Bland de barn som har spelat innebandy i några år och jämför hur det kändes att vinna förut mot hur nu, upplever de att det har blivit viktigare att vinna nu. Några av barnen påpekar att det är roligt att följa resultat och tabeller på Internet och det har de tidigare varit för unga för. När barnen fick jämföra känslan av att vinna mellan olika idrotter som de utövar, visar det sig att alla vinster värderas lika. Det upplevs som lika viktigt att vinna oavsett om vinsten redovisas i ett tabellsystem eller inte. **När vi gjorde en jämförelse mellan de idrotter som barnen har erfarenhet av, utöver innebandyn, kunde vi inte hitta några attitydskillnader vad gäller synen på av matcher och vinster, som skulle kunna härledas till poängräkning eller tabellsystem.** Barnens upplevelser av idrotter är den samma oavsett om poängräkning förekommer eller inte.

"I fotbollen så tror jag att det är någon som håller på och räknar poäng och håller koll, men jag vet inte riktigt. Det är mest vuxna som håller på med sånt där."

Tjej, 10 år

"Det känns lika viktigt att vinna en innebandymatch som en fotbollsmatch."

Tjej, 10 år

"Om jag fick bestämma så skulle jag vilja att vi räknade poäng, men det är lagom att börja med det nu i vår ålder. När man är mindre typ 6-7 år, då har man ju inte någon användning för poängen. De flesta tabeller ligger ute på Internet och då är det svårt att kolla dem om man är liten. Men det kan man göra från 9-10 år."

Kille, 11 år

Föräldrar om poängräkning

De intervjuade föräldrarna anser att poängräkningen varken gör till eller från när det gäller hur barnen upplever innebandyn. Barnen vet ändå var de befinner sig i tabellen menar de. Att de vet det kan bero på att flera av föräldrarna själva räknar poäng och för protokoll över hur det går. Föräldrarna är helt medvetna om att deras eget tabellintresse smittar av sig på barnen. De säger att barnen tycker att det är kul när resultaten tydligt kan mätas, till exempel i cuper. Barnens spelglädje kopplarn föräldrarna till viss del samman med just det mätbara resultatet. Möjligheten till vinst och klättring i resultatlistorna bidrar helt enkelt till att barnen tycker att det är så roligt. Denna bild av tävlingsmomentet som något positivt, förstärks av barnens egna berättelser om cupspelet. Där framkommer också att cuperna som evenemang står för mycket av det positiva i spelet. Fulla läktare, åhörare och mycket innebandyspel. Att poängräkningen i sig ökar allvaret, är föräldrarna tveksamma till. **Flera menar istället att faran handlar om skytteligorna som, enligt föräldrarna skapar tydligt hjältar och förlorare.** De tror att skytteligorna utgör en större risk mot spelglädjen än tabellsystemen.

"Jag för protokoll på kylskåpsdörren hemma så att min tjej inte behöver sakna poängen."

Förälder, pappa

"Det är klart att har ungarna föräldrar som är intresserade och kollar tabeller när det gäller hockey och annan idrott, så vill ju barnen också jämföra sina resultat. Det kommer nog ganska naturligt."

Förälder, mamma

"Men skytteligor, det tycker jag är tokigt när de är så här små. Det skapar fel signaler. Målräkandet bland barnen är ett större hot än poängräkningen i serietabellerna."

Förälder, pappa

Toppning inom innebandyn

När frågan om toppning inom barnidrotten kom upp i vuxengruppen, märktes en viss olust att diskutera om ämnet. Det är kontroversiellt eftersom det syftar till att lyfta fram förmågor och fostra elitspelare – vilket får en naturlig följd i att de inte lika talangfulla gallras ut. Detta kan i sin tur få till effekt att barnen slutar med sin idrott eftersom de blir stressade och tappar sugen. Toppning strider även mot det rättvisepatos som barnen har (se kapitel 3). I gruppen av vuxna fanns en viss tolerans mot toppningen om den skedde under de sista minuterna i avgörande matcher, men det fanns också de föräldrar som menade att toppning ska ske med väldig försiktighet inom barnidrotten. Intressant att notera att de försiktigt positiva attityderna hos föräldrarna står i rak kontrast till vad barnen tycker i frågan. För att ytterligare belysa ämnet toppning lät vår Internetpanel³ besvara frågan: ”Vad tycker du om att toppa lag inom barn- och ungdomsidrott?” Majoriteten (76 procent) av dem som är eller har varit medlemmar i en idrottsförening, svarade att de tycker att det är dåligt. De tillfrågade gavs också chansen att motivera sina svar, och flera av dem uppgav att toppningen var anledningen till att de slutade idrotta i unga år. De betonade också vikten av att alla, oavsett nivå, måste få vara med och spela och att det i barnidrotten är tränarens främsta uppgift att se till att alla får spela, både på match och på träning.

”Det är både på ont och gott med toppning. Ser tränarna en chans att vinna en match genom att ge mer speltid till tre stycken så gynnar ju det hela laget.”

Förälder, pappa

”Alla måste få spela på lika villkor, annars är det många som inte vill idrotta. Jag tror att om tränarna toppar lagen så skrämmer det bort många barn.”

Internetpanelen

”Att det förekommer toppning inom barnidrotten är fruktansvärt, alla måste få spela lika mycket.”

Internetpanelen

Frågan om huruvida man ska dela in barnspelarna i olika lag, med hänsyn till spelkapaciteten och mognadsgraden diskuterades i vuxengruppen. Paralleller drogs till fotbollen där lagen ofta är uppdelade i A- och B- lag inom årskullarna. Flera av föräldrarna hade en positiv erfarenhet av detta och ansåg att barnen inte växer som spelare om de hela tiden får möta för tufft motstånd. Men i dagsläget finns inte tillräckligt många utövande barn för att göra denna uppdelning inom innebandyn. Intressant att notera är att det framkom en viss diskrepans mellan barnens åsikter om till mognadsindelade lag och föräldrarnas. De barn som hade egen erfarenhet, eller kompisar som spelat under liknande förhållanden (fotboll), vittnade om att känslan av att bli nedflyttad från det bästa laget kan leda till att man tröttnar och kanske slutar. Barnen ansåg också, tvärtemot vissa föräldrar, att det var positivt att

³ Quick Quiz är UngdomsBarometerns virtuella åsiktspanelen. Det var 768 ungdomar åldern 16-25 år som besvarade frågan.

möta tuffare motstånd eftersom man då växer som spelare. Vi vill dock göra en liten reservation eftersom denna frågeställning inte diskuterades speciellt ingående i barngrupperna, då fokus låg på tabell-lösa system och attityder till matcher.

"Jag anser att lika barn leka bäst, att man utvecklas om man möter och spelar med barn som är jämnbra. Om jag är skitdålig och spelar med killar som är jättebra, så gynnar ju inte det mig i alla fall."

Förälder, pappa

"De som inte får var med i det bästa laget, de brukar ju sluta efter ett tag."

Kille, 11 år

5. Diskussion

Målet med UngdomsBarometerns studie har varit att söka svar på hur barn, och föräldrar till barn, som spelar innebandy upplever tabellsystem, samt hur barnen värderar vinster och förluster. Ett delmål har också varit att beskriva barns åsikter om träning i allmänhet.

Föga förvånade är det i många fall föräldrarna som har introducerat barnen till innebandyn. Både barn och föräldrar ser träningen som något mycket positivt. Hos barnen är det främst för att de tycker att det är roligt att spela innebandy. Föräldrarna poängterar även den sociala biten, de framhåller vikten av att barnen träffar och lär känna personer från olika delar av stan, vilket de menar är bra inför framtiden. Men det är inte bara barnen som får nya vänner genom innebandyn. Även föräldrarna får en bra gemenskap i och med hämtningar, lämningar och gemensamma insatser på läktaren. Flera av föräldrarna är själva aktiva som tränare eller lagföräldrar.

I rapportens inledning nämns den pågående debatten om elitismen inom idrotten. Att tävla och att vinna är viktigt för både utövare och åskådare. Den som gör flest mål är bäst och de som förlorar glöms lätt bort. Det här är ett förhållningssätt som har påverkat de barn som UngdomsBarometern har samtalat med. Hos dem finns tydligt fokus på att vinna, den saken är klar. Att vinna är det självklara målet vid varje match. Vad det är som gör att barnen är så vinstfokuserade är svårt att ge något entydigt svar på, men självklart har både tränare och föräldrar en betydande roll

I samtalen med barnen framkom att matcherna är något de ser som roliga höjdpunkter, vilket dels tycks bero stundens allvar och dels att de får stå i centrum med föräldrar och anhängare i publiken. Också chansen att få mäta det egna laget mot andra gör att barnen tycker att just matcherna är så roliga. De beskriver hur det pirrar lite extra i magen inför matcher och att de känner sig extra laddade. Ingen talar i termer av press eller stress. Föräldrarna vi samtalat med är minst lika engagerade och laddade som barnen. De uttrycker även förvåning över hur snälla barnen är mot dem som tabbar sig på en match. Själva har de ibland svårt att lägga band på sig när de sitter på läktaren, vilket ger en vink om varifrån barnens vinstfokusering kommer.

När det gäller hur resultaten av matcherna presenteras, i tabeller eller utan tabeller, finns det lite olika tankar. Med utgångspunkt från de intervjuer som genomförts är det snarare barnens föräldrar som vill se resultaten i tabeller, än barnen själva. Barnens attityd till tabellsystem är, i den mån de har någon åsikt alls, tämligen positiv. De är vana "listläsare", själva företeelsen med tabellsystem är bekanta för dem. Att kunna se lagets placering i en tabell tycker de skulle vara kul. De har alltså en ganska osentimental inställning till tabellsystemet. Detta oavsett om det egna laget skulle placera sig först eller sist i tabellen. Men det ska poängteras att de inte säger sig sakna tabeller utan mer kan tänka sig att lägga till det inslaget. Många av föräldrarna är däremot av åsikten att systemet utan tabeller, är verkningslöst och inte påverkan innebandyn i någon positiv bemärkelse. Föräldrarna för i många fall egna tabeller över barnens matcher. Detta i sig är intressant att ta upp till diskussion, då det innebär

att Innebandyförbundet och föräldrarna i det här fallet sänder signaler som går stick i stäv med varandra. Kanske borde målet med det tabell-lösa systemet tydliggöras för att få alla att arbeta i samma riktning.

Då flera av de intervjuade föräldrarna själva är aktiva som tränare inom Innebandyförbundet skulle en förklaring kunna vara att de i sin roll som *tränare* är intresserade av att se tabeller. Genom att laget klättrar på listorna kan tränaren få sin egen insats betygsatt.

Vi har under intervjuernas gång funnit två intressanta aspekter som vi tycker borde belysas extra. **Den ena är förekomsten av toppning och den andra är skytteligor**, dessa två aktiviteter finns i dag inom de båda klubbarna vi talat med. I intervjuerna framkom inte i vilken omfattning toppning brukas, men både barn- och föräldragruppen bekräftar att detta förekommer inom klubben. Barnen beskriver toppningen som något som förstör spelglädjen. Flera av dem har själva sett hur andra barn som inte varit tillräckligt duktiga fått stiga åt sidan, vilket medfört att de tröttnat och slutat. De situationer som barnen beskriver under intervjuerna är inte hämtade från innebandylaget utan från fotbollsplanen. Det som förvånar oss något är föräldrarnas inställning till toppning av lag inom barnidrott. I intervjuerna framgår att deras negativa inställning till toppning inte är orubblig. De tycker i vissa fall, till exempel i slutskedet av en viktig match, att det kan vara befogat att låta de mest spelstarka barnen spela. En tanke som diskuterades under intervjun med föräldragruppen, är att dela in barnen i olika lag eller grupper, där de mer spelstarka spelar för sig och de lite mindre spelstarka för sig. Detta, menar föräldrarna skulle gynna alla barn. Det här är dock något som går stick i stäv med vad barnen (framförallt killarna) tycker. De vill gärna möta tuffare motstånd och spela mot äldre killar för att utvecklas som spelare. Vi ställde också en fråga angående toppning av lag inom barn till vår Internetpanel för att se vad de tyckte om saken. Majoriteten, drygt 75 procent av de tillfrågade, sa sig vara negativa till toppning av lag inom barn- och ungdomsidrotten. Kommentarer från Internetpanelen kan sammanfattas som att, för det första, det är förödande för självkänslan att känna att man inte duger och, för det andra, barnidrotten måste framförallt handla om att ha kul, inte om prestationer.

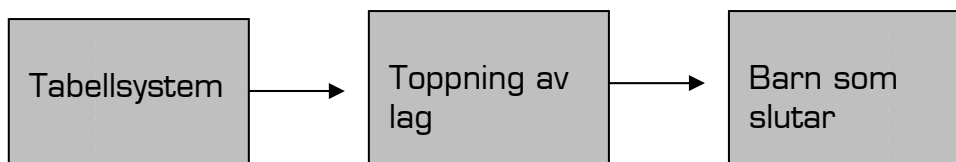
Det skulle kunna vara så att det finns ett samband mellan att räkna poäng i tabellsystem och positiva attityder till toppning av lag. Då jakten på seger och poäng blir allt hetsigare är det lätt att glömma att barn är barn och att det viktigaste är att ha roligt, inte att vinna. Toppningen kan dessutom (med stöd av UngdomsBarometerns Internetundersökning) vara en bidragande orsak till varför många unga slutar med sin idrott. Kring detta behövs dock ytterligare studier då denna undersöknings huvudsyfte var att beskriva upplevelser av tabellsystem.

Den andra intressanta aspekten som framkom under intervjuerna var att skytteligor ses som ett större hot mot barnens spelglädje än tabellsystemen. Det kan eventuellt förklaras av lagsportens karaktär. **I ett tabellsystem redovisas hela lagets prestation, medan skytteligan gäller enskilda individer.** Det resonemanget stämmer också överens med den bild som föräldrarna förmedlar av barnens upplevelser av tabeller jämfört med skytteligor. I en skytteligor blir det ett väldigt fokus på den enskildes insats, vilket kan upplevas som pressande för barnen.

Det nämndes inledningsvis att den ena klubben ansågs ha mer positiva attityder till tabeller och poängräkning än den andra. Huruvida detta påverkar de aktiva barnens attityder i endera riktningen är svårt att säga. **I den grupp vars klubb anses vara positiv till tabellsystem fanns en något tydligare tävlings- och vinstfokusering än i grupperna med barn vars klubb anses ha negativ attityd till tabellsystem.** När det gäller själva frågan om det är positivt eller negativt med tabellsystem kan vi däremot inte se någon skillnad mellan attityder i grupperna av barn. Men en intressant fråga är om barnens tydligare vinstfokusering (i den ena gruppen) är kopplad till klubbens positiva attityd i tabellfrågan.

I de barngrupper vi träffat är killarna mer tävlingsfokuserade än tjejerna. Killarna talar mer i termer som att det är bra med tuffa träningar och att möta äldre grabbar för att utveckla sitt eget spel, medan tjejerna är mer försiktiga och poängterar vikten av att det ska vara roligt. Då vi samtalade om spelskillnader mellan killar och tjejer bekräftar de själva denna bild och säger att tjejer nog spelar mindre tufft än vad killarna gör. Detta bekräftas även av de vuxna, vinst är viktigare bland killar än bland tjejer. Intressant att påpeka är att tjejer och killar tycks vara ganska överens i frågan om tabellsystem.

Sammanfattningsvis kan vi säga att tabellsystemen i sig inte verkar påverka de barn vi talat med negativt. Men om tabellsystemen leder till att tränare toppar sina lag kan det leda till att barnen tycker att det är tråkigt, tröttnar och slutar.

6. Slutsatser

Träning

De flesta av de barn som UngdomsBarometern talat med har kommit i kontakt med innebandyn via någon vuxen i sin närhet. Många av barnens föräldrar är själva aktiva inom innebandyn på ett eller annat sätt. Vissa som tränare, andra som aktiva supportrar eller chaufförer. Barnen säger själva att de i första hand tränar för att det är roligt. De har en klar bild av hur en bra tränare ska vara. Med gnäll och tjat kommer man ingen vart, enligt barnen. De intervjuade barnen tycker att en bra tränare uppmuntrar och stöttar när det behövs. Går det dåligt för laget är det tränarens sak att höja stämningen så att laget kan komma igen. Barnen poängterar även att tränaren ska vara snäll. Innebandy spelar de framför allt för att det är roligt och ingen ska behöva bli ledsen för att tränaren skäller. Föräldrarna är mycket positiva till att deras barn spelar innebandy. I diskussionen lyfter de fram den sociala gemenskapen. De tycker också att det är bra att barnen ges möjlighet att träffa barn som inte kommer från samma områden som de själva.

Matcher

Barnen upplever matcherna som höjdpunkter. På matcherna känns det mer ”på riktigt” och alla kämpar extra hårt. Publik, med hejande släktingar och vänner, gör att den rätta stämningen infinner sig. Ibland kan dock föräldrarna var väl högljudda tycker barnen. Särskilt om det bara är de egna föräldrarna som hörs. Det självklara målet inför varje match är att vinna, det är ett underförstått faktum både bland barn och föräldrar. Att förlora en match kan kännas tråkigt för stunden tycker barnen men förlusterna glöms snart och till nästa match finns spelglädjen där igen.

Engagerade föräldrar

Föräldrarna är barnens främsta supportrar och de visar stort engagemang både under matcher och på träningar. På träningarna blir det mest hämta och lämna, men under matcherna är de minst lika laddade som barnen. I föräldragrupperna framkom också att det inte bara är barnen som får nya vänner i och med innebandyn, även föräldrarna knyter nya kontakter på läktaren eller på vägen till och från matcherna. Föräldrarna tycks i många fall vara mer fokuserade på lagets framgång än barnen själva. De intervjuade föräldrarna säger själva att de ibland har svårt att hålla sig lugna på läktaren. Föräldrarna berättar också att de har stött på andra föräldrar som skriker onödigt mycket åt sina barn utan att de själva kommit sig för att ingripa.

Tabellsystem

Att barnen vi talat med spelar i serier utan tabeller verkar inte vara något de funderat särskilt mycket över. Barnen tycks resonera som så att om det tabeller så skulle de ha tittat på dem, men det är inget de saknar. De är också väl medvetna om att de, när de blir äldre, kommer att få tabeller. Att föra tabell i sig är inte något barnen är främmande för. Dels beroende på att de själva är aktiva inom andra föreningar där det förs tabeller (fotboll), dels för att många har äldre syskon eller kamrater med erfarenhet av tabellsystem. Det finns även de barn, framför allt bland killarna, som är vana att följa

favoritlagets tabeller på teve eller Internet. På matcherna märker barnen hur bra det egna laget är i jämförelse med andra lag, det behövs inga tabeller för att hålla dem underrättade om det.

Toppning

I barngruppen kommer diskussionen om toppning av lag upp. Barnen har inte så stora erfarenheter av toppning från innebandyn men det förekommer. Inom fotbollen verkar det vara mer utbrett, och barnen säger att de har kamrater som inte fått vara med och spela och därför tröttnat och slutat. Barnens föräldrar känner också till att det förekommer toppning av lag, både inom innebandyn och inom andra sporter. Deras toleransnivå för toppning verkar ligga högre än barnens. De tycker att det är okej att ibland sätta in de bästa spelarna, åtminstone i slutet av viktiga matcher.

Skytteligor

Skytteligor är något som föräldrarna tar upp i samband med diskussionen om tabellräkning och tidig utslagning. De anser att skytteligorna, snarare än tabeller med poängräkningssystem, är ett hot mot barnens spelglädje. I skytteligorna presenteras enskilda barns prestationer, medan systemet med tabeller redovisar hela lagets med- och motgångar. De barn som inte kommer med i skytteligorna blir ledsna enligt föräldrarna.

Att mäta resultat

Poäng i en tabell är ett sätt att mäta framgång, både för laget som helhet och för tränaren. Med utgångspunkt i intervjuerna kan vi dra slutsatsen att det framför allt är föräldrarna som är intresserade av att se resultat i en tabell. Barnen är inte negativt inställda till tabeller och poängräkning, men det tycks inte heller vara något som de saknar.

Gemensamma mål

I både barn- och föräldragrupperna råder en viss osäkerhet kring tabellsystemet. Varken barnen eller föräldrarna tycks till exempel veta exakt vid vilken ålder systemet med tabeller kommer att införas. Många av intervjupersonerna i föräldragruppen tycker att man borde införa ett system med tabeller även inom innebandyn. De anser inte att poängräkningen har någon negativ inverkan på barnens idrottande. Om systemet är till för att motverka för tidig utslagning, tycker föräldrarna att det är fel metod. Flera av föräldrarna för själva, eller tillsammans med barnen, tabeller över vunna och förlorade matcher.